

stemmer for det. Saa undgaar vi den bitre Strid, som jo allerede er begyndt rundt omkring i Landet, eller rettere: vi undgaar den ikke, men her fra Rigsdagens Side rækker vi ikke Haand til denne Strid om disse indre kirkelige Forhold.

De Ændringsforslag, som Mindretallet under Nr. 1 og 2 har stillet, og som mine Partifæller har været med til at stille sammen med det konservative Folkeparti, har jeg ikke kunnet være med til at stille, fordi jeg synes, de er saa uendelig betydningsløse. Det er saadan en Bessermachen, som man helst skulde lade være med, naar det i Nr. 1 foreslaas, at de skal godtgøre, at de behersker det danske Sprog paa fyldestgørende Maade og har tilfredsstillende Kendskab til dansk Aandsliv og Menighedsliv — de, som altsaa nu skulde kunne blive danske Præster. Jeg gad vide, hvem der vil søge fra Ulandet ind i den danske Kirke; den danske Kirkes Stillinger er jo ikke saa særlig tillokkende, at det i alt Fald økonomisk kan friste nogen at komme herind. Jeg har i det hele taget Indtrykket af, at Punkt 1 i § 1 er et fremmed Legeme, der er kommet ind, som egentlig ikke vedkommer den Ting, som denne Lov vil have frem, men det er et Legeme, som er kommet ind fra den Gang, det Lovforslag blev forelagt, som skulde gælde baade den danske Del af Slesvig og Kongeriget. Derfor var der Mening i det, da der var Tale om de tyske Statskirkepræster, som vi skulde beholde. Vi har en tysk-uddannet Præst ved Petri Kirke her i København, men maa jeg i denne Sammenhæng spørge: stilles der Krav til ham om, at han skal have tilstrækkeligt Kendskab til dansk Aandsliv og Menighedsliv, og at han paa fyldestgørende Maade behersker det danske Sprog? Et saadant Krav tror jeg ikke, der stilles til ham. Men endvidere, det bliver da Menighedsraadene, som kommer til at tage Bestemmelse, og jeg kan ikke tænke mig, at noget Menighedsraad her i Landet vil have en Præst, som ikke kan Dansk, og som ikke har tilfredsstillende Kendskab til dansk Aandsliv og Menighedsliv. Jeg kender Præster i den danske Folkekirke, om hvem jeg vil sige, at deres Kendskab i saa Henseende ikke er tilfredsstillende. Det er et uhyre vanskeligt Spørgsmaal at afgøre og i denne Sammenhæng aldeles betydningsløst, saa jeg vil i alt Fald ikke stemme for dette Ændringsforslag.

Saa er der Ændringsforslag Nr. 2 om, at Missionærer kun skal have virket i 4 Aar; derimod beholder man Bestemmelsen

om, at dansk-amerikanske Præster skal have virket i 5 Aar. Jeg synes oprigtigt talt, at det i og for sig er ligegyldigt, men den Tankegang, som ligger bagved, er mig imod. Hvordan kan en Mand, som kan et Negersprog, siges at have større Fortrin end en Præst, der kan det engelske Verdenssprog, og som har virket i den dansk-amerikanske Menighed? Jeg kan ikke se, at den Mand, der efter 2 Aars Uddannelse har taget Eksamen i et eller andet Neger- eller indisk Sprog, derved skulde have et større Fortrin end den, der har virket i den engelsk-amerikanske Menighed og kender engelsk og amerikansk Aandsliv. Men, som sagt, det vilde være saa uhyre ligegyldigt, hvis ikke der var dette, der for mig er saa stødende, at naar man vil lovgive om disse Missionærer, siger man: De skal have det Fortrin, at de skal kun have 4 Aars Virksomhed, medens de dansk-amerikanske Præster skal have 5 Aars Virksomhed, men samtidig med siger man til dem: Naar I kommer hjem, skal I straks aflægge den danske Folkekirkes Præsteløfte, det er en uomgængelig Betingelse. Disse Mænd arbejder paa Missionsmarken, hvor alt rent konfessionelt svinder ind til det rene ingenting; de arbejder med reformerte, med Baptister, med Metodister uden Hensyn til de konfessionelle Forskelle, fordi det, de arbejder for, er meget større end det, der ligger bagved de konfessionelle Forskelle. Og naar de saa kommer hjem, skal de aflægge Løfte om, at de f. Eks. vil fordømme de Mennesker, de har arbejdet med paa Missionsmarken, fordømme f. Eks. dem, der lærer om det tusindaarige Rige, skønt Læren herom har god Grund i det nye Testamente; i Henhold til den Augsburgske Konfessions § 17 skal de fordømme dem, der lærer saalunde. Med Hensyn til dette Spørgsmaal om det tusindaarige Rige vil jeg sige, at hver eneste Gang der har været Liv og Bevægelse i en Statskirke, har man altid i det bevægende Parti henholdt sig til dette, idet Statskirken altid har sagt: Alt det, som Kristendommen kræver her i Livet — altsaa f. Eks. Gennemførelse af den sociale Retfærdighed i denne Tilværelse —, kommer ikke i denne Verden; det kommer først paa den anden Side Graven. Det, som det nye Testamente lærer, det, som hænger sammen med det tusindaarige Rige: at Guds Rige skal realiseres her i Verden og fortsættes i al Evighed, er noget, som Statskirken aldrig har kunnet forsones sig med, fordi der ligger en Radikalisme bagved, som Staten og Statskirken altid har været bange